

Régi Karácsonyokra emlékezve

Felnőttként, apaként, nagyapaként minden évben lelkesen és örömmel várom a Karácsonyt és azon vagyok, hogy szeretetben közösen, együtt ünnepeljünk gyerekeimmel, unokáimmal. Ahogy azonban szaporodnak az életévek számai - közeledve az ünnephez-felidéződnek a régi idők karácsonyai, előjönnek az akkor átélt események, élmények, érzelmek. Kisgyermekként tele voltunk az ajándék iránti kíváncsisággal, később már megértettük, hogy Jézus születésének ünnepe több, mint kölcsönös ajándékozás. Az évenként visszatérő karácsonyi ünnepkör az ádvent, a várakozás, felkészülés hangulatával, a születés-éjének békés, csendes misztikus erejével, a családi összetartozást, az egymásiránti szeretetet, megértést, az embertársaink felé fordulást, mi több a tettekben megnyilvánuló segítségnyújtást példázza számunkra.

Örülök, hogy szüleim jóvoltából olyan családban nőttem fel, ahol a fentieket nem csak vallották, hirdették, hanem a minden napok során így is éltek, tetteikben meg is valósították. A családi norma „tiltotta” bárki megalázását, kigúnyolását, elvárta tőlünk gyerekektől a mások iránti toleranciát, megértő magatartást. Sokszor tanúja voltam olyan élethelyzeteknek, melyek arra tanítottak, hogy a bajban lévőkön ha mód van rá gyorsan és akkor kell segíteni, amikor arra a legnagyobb szükségük van. A teljesség igénye nélkül hadd idézzek föl néhány olyan emléket, melyek már akkor hatással voltak rám, formálták érzelmi világomat, befolyásolták felnőtt kori gondolkodásomat.

A házaló „Csésze” cigányasszony „járandóságát” (élelem, ruházat, némi kis pénz) anyám rendszeresen ki tudta gazdálkodni. Ő mindig három-négy apró unokájával jött. Soha nem kellett attól tartanunk, hogy akár egy szem almát, vagy bármit is elvisznek magukkal az udvaron vagy a folyosón áthaladva.

Apám, nagyapám nem mondott ellent, ha nagyon szegény sorsú család kérte fel őket arra, hogy vállalják gyermekük keresztapaságát, vagy bérma-szülői szerepét. Sőt az alkalomhoz még szerény ajándék is járt. Anyánk mindig azt mondta: - az emberekben meglévő akaratot, szándékot becsülni kell, a felkérést nem illik elutasítani.

Az 1950-es évek első felében történt, pontosan december 24-én. Közel a házunkhoz, Bajára igyekvő katonák öreg Csepel teherkocsija lerobbant. Idősebb bátyám hozta a hírt, nem volt kétséges a család döntése, az átfázott, éhes honvédek nálunk töltötték az éjszakát. Számomra mindez nagyon izgalmas volt, közösen vacsoráztunk, énekeltünk. A távoli szentestén befogadott katonákkal „valami” összehozott bennünket, ha felénk jártak még évek múlva is felkeresték családjukat.

Talán nem volt véletlen, hogy tanári életutam döntően olyan beosztásokba irányított, melyekben nehéz, vagy nagyon nehéz sorsú, sok gonddal küzdő családok gyerekeivel foglalkozhattam. A faddi gyermekotthon igazgatójaként minden ott töltött Karácsony fontos volt, nem hiányozhattam a szentestéről. Tudtam az otthonban azok maradtak, akik még ezen az ünnepen sem mehettek haza, mert nem volt hova haza menniük. Ott a legfőbb ajándék az volt hogy biztonságot, örömet adhattunk, nekem pedig az hogy közöttük, velük együtt lehettem.

Úgy gondolom, nem túlzok, ha azt mondom a Karácsony üzenete a fentiekhez hasonló cselekedetekben rejlik. Napjainkban is szívesen támogatok családokat, segélyszervezeteket, kiemelten a leukémiás gyermekek alapítványát. Bízom benne, hogy a leírtak tanulságul szolgálnak, segítenek eligazodni rohanó világunkban.

Befejezésül idézet egy imából:

„Nekünk, akik eszeveszett tempóban száguldunk az ádventi utcákon, add meg Uram, hogy lélekben gazdagabbak legyünk.”

Áldott, békés ünnepeket kívánok:
Végh Imre
Imre bácsi